

σπρούτσικη (ιδ. άσπρούτσικος 3), άσπροχιώτης.

2) Λευκή γη Κάμπ. Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Στάκτη μπουγάδας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

άσπρουδάκι τό, ΔΑίν. Μεταξοσκώληκοτρ. 72 άσπρουάτσι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Λευκὸν ἔνδυμα Χίος: Ἄσμ.

Ἄ βάλης τ' άσπρουάτσι σου τσ' ἔρτης μέσ' ὅς τὸ λιβαί,
πέ μου τ', άάπη μου Μαροῦ, γὰ δώσω ὅ χαμπάρι.

2) Λευκὸς μεταξοσκώληξ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ δερματός του ΔΑίν. ἔνθ' άν.

άσπρουδάρις ἐπίθ. άμάρι. Θηλ. άσπρουδαρὰ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρούδι καὶ τῆς καταλ. -άρις.

Ἄ ἔχων λευκὸν χρώμα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

άσπρούδης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδης.

Ἰπόλευκος. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1.

άσπρούδι τό, Αἴγιν. Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Κέως Κύπρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Πύλ.) Ρόδ. Χίος (Βολισσ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 280 άσπρούιν Κύπρ. άσπρούδ' Θεσσ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούδι.

1) Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ., Αἴγιν. Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Κέως Κύπρ. Λέσβ. Μέγαρ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Μάν. Μεσσ. Καλάβρυτ. Πύλ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. ἔνθ' άν. β) Οἶνος ἐκ λευκῶν σταφυλῶν Ἡπ. Κεφαλλ. 2) Εἶδος λευκῶν κουκουλιῶν Θεσσ. 3) Εἶδος λευκοῦ κοχλίου Χίος (Βολισσ.) Συνών. άσπροσάλιακας, άσπροσαλιάκι. 4) Ἐπιθετικ., τὸ ἔχον λευκὸν χρώμα, ἐπὶ προσώπων, ζώων ἢ πραγμάτων Κύπρ. Ρόδ.: Ἀσπρούιν κατ-τὴν Κύπρ. Ἀβγὰ άσπρούδια Ρόδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Εὐρυταν.)

άσπρουδιά ἢ, Ζάκ. Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι.

1) Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ. 2) Εἶδος λευκῆς γῆς, άσπρόχωμα Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. άσπρογιῇ.

άσπρουδιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρούδης.

Ἀσπρουδίζω, ὁ ιδ.

άσπρουδιάρης ἐπίθ. άμάρι. Οὐδ. άσπρουδάρ'κον Πόντ. (Ἀμυσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἄ κλίνων πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, Ἰπόλευκος. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1.

άσπρουδιζω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,140 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι.

Φαίνομαι Ἰπόλευκος, άσπρίζω ἔνθ' άν.: Ποίημ.

Μέσ' ὅς τὰ κλαριά του ανάμεσα άσπρούδιζε ἢ μορφή του. ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' άν. Συνών. άσπρουδιιάζω.

άσπρούδικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ άσπρούδικο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. άσπρούδης.

Ἀσπρουλλιιάρικος 1, ὁ ιδ.

άσπρουδίτσα ἢ, (Ἑλλην. γεωργ. 6,219) άσπριδίτσα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ.

άσπρουδούλλα ἢ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. άσπρούδι καὶ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ.

***άσπρούκω** ἢ, άσπρούκον Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος.

Ἡ ζάχαρις, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῇ καλουμένῃ «Κουδαρίτικα».

άσπρούλλα ἢ, Θήρ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

1) Ἀσπρούδα 1, ὁ ιδ., Θήρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. Τσακων. 2) Θανατηφόρος διάρροια τῶν ζώων.

άσπρουλλάδα ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Πυῶδες ἐξάνθημα ἐμφανιζόμενον συνήθως εἰς τὸν τράχηλον. Συνών. άσπράκονας.

άσπρουλλάκι τό, Προπ. (Μηχαν.) — ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 330,9.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρούλλης κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ νόμισμα άσπρο δι' ὁ ιδ. άσπρος Β 119 Προπ. (Μηχαν.) — ΙΒενιζέλ. ἔνθ' άν.: Παροιμ.

Ἀσπρουλλάκι άσπρουλλάκι | άδειάζει γλήγορα τὸ σακκουλλάκι ΙΒενιζέλ. ἔνθ' άν. || Ἄσμ.

Ἄνοιξε τὸ πουργάκι σου τὸ μαργαριταρένιο

καὶ βγάλε γρόσια καὶ φλουριά, άσήμι καὶ λογάρι

κι ἂν δὲ μᾶς δώσης μπερδεριό, δῶσ' μας κἂν άσπρουλλάκι (μπερδεριό = ἴσως πέριτρο) Μηχαν.

άσπρούλλης ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρος καὶ τῆς καταλ. -ούλλης.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἰπόλευκος σύνθηθ.: Ἄσμ.

Τὰ βυζάκια σου τ' άσπρούλλα | ποῦ ὄν' αὐγερινὸς καὶ ποίλεια ΑΟικονομίδ. Τραγούδ. Ὀλύμπ. 152. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1. β) Χλομός: Εἶναι άσπρούλλης ἀπὸ τὴν ἀρρώστια Λεξ. Μ'Εγκυκλ. 2) Πολὺ λευκὸς Πόντ. (Οἶν.) Συνών. άσπρουλλιιάρικος 2.

Β) Οὐς. 1) Εἶδος σταφυλῆς Θήρ. 2) Πληθ. άσπρούλλα, τὰ ἐσώρρουχα Πελοπν. (Μάν.): Τ' άσπρούλλα τὰ βάλαμε βουγάδα.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ. (Αἴν.) Θηλ. Ἀσπρούλλω ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3,33, Ἀσπρούλλα ὄν. άγελάδος Θράκ. (Τσακίλ.) ὡς ἐπών. Κάμπ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπρούλλιν ὡς τοπων. Κύπρ.

άσπρουλλιά ἢ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός.

Ἰπόλευκον χρώμα.

άσπρούλλιαβος ἐπίθ. άμάρι. άσπρούλλιαβους Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αβος.

Ἄ κλίνων πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, ὁ Ἰπόλευκος. Συνών. ιδ. ἐν λ. άσπρουλλιιάρικος 1.

άσπρουλλιιάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπρουλλός.

Ἀποκτῶ χρώμα Ἰπόλευκον, ἐπὶ ἔνδυμάτων ἰδίως τὰ ὁποῖα διὰ τῆς πλύσεως ἀποβάλλουν τὸ πρότερον χρώμα των ἔνθ' άν.: Τὸ φόρεμα άσπρουλλιιάζει Λακων. Συνών. άσπρογαυιάζω 2, ξεβάφω, ξεθωριίζω.

